

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ ΤΗΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Από την «Αγία Βέμη» μέχρι της υποθέσεως Κουτιέπωφ)

παγωγές, που παρέμειναν ιστορικές. Θα σας αναφέρουμε τις κυριώτερες από αυτές, εκείνες δηλαδή που δημιούργησαν στην εποχή τους μεγαλύτερο θόρυβο.

Θρυλική θα παραμείνει στην ιστορία η δράση της «Αγίας Βέμης». Με την όνομασία αυτή είναι γνωστή μία συμμορία, η οποία τρομοκράτησε τη Γερμανία για πολλούς αιώνες. Η «Αγία Βέμη», ή το «Δικαστήριο των Έλευθέρων Δικαστών», ήταν μία σπείρα αποσπλούμενη από σημειονοτα πρόσωπα, που δεν έκαναν άλλη δουλειά, παρά να δολοφονούν τους πολιτικούς των αντιπάλους. Καμιά ανθρώπινη δύναμη δεν μπορούσε να γλυτώσει από το θάνατο ένα πρόσωπο καταδικασμένο από την «Αγία Βέμη». Για να καταλάβετε την έκταση της δράσεώς της, αρκεί να σας πληροφορήσω ότι, στον 14ον και 15ον αιώνα, ο αριθμός των Έλευθέρων Δικαστών υπερέβαινε τις εκατό χιλιάδες! Και η πιο αντριχιαστική λεπτομέρεια απ' όλη την δράση της «Αγίας Βέμης», είναι ότι οι δήμιοι της συνήθιζαν ν' αφήνουν το μαχαίρι τους, ένα μαχαίρι ειδικού σχήματος, στη πληγή του θύματός των—πρός γνήσιον και συμμόρφωσιον έκεινον που θα διεννοούντο να αντιταθούν στις βέλγηες της τρομοκρατικής αυτής οργανώσεως!

Η «Αγία Βέμη» διτηρήθη μέχρι του 17ου αιώνου, αν και είχε χάσει πια την παλιά της ισχύ. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν διαλύθηκε ποτέ. Σ' όλες τις ανήσυχες και ταραχώδεις εποχές της ιστορίας της Γερμανίας, σημειώθηκαν απαγωγές, φόνοι και τραυματισμοί, τους οποίους απέδωσαν στους Έλευθέρους Δικαστές. Από καιρό σε καιρό, η «Αγία Βέμη» παρουσιαζόταν και πάλι για να συνεχίσει την έγκληματική δράση της, με διαφορετική όνομασία, χωρίς όμως και ν' αλλάξει μεθόδους δράσεως.

Αλλά και στη Γαλλία έγιναν πολλές απαγωγές για λόγους πολιτικούς. Από αυτές, η πιο χαρακτηριστική είναι εκείνη που έδωσε ύλη στον Μπαλζάκ για τη συγγραφή ενός πρωτοπονητικού διηγήματος, με τον τίτλο: «Μία σκοτεινή υπόθεση». Θα σας αφηγηθούμε με λίγα λόγια τη δραματική αυτή ιστορία:

Στις 23 Σεπτεμβρίου 1800, δυο ώπλιμένοι προσωποφόροι άφηγαν από γερουσιαστή Κλεμάν ντε Ρί μέσα από τον πύργο του, στην Τουραίν, και μπροστά στα μάτια της οικογενείας του Συγχρόνως, τον ανάγκασαν να τους δώσει όσα χρήματα και κοσμήματα είχε στο σπίτι του, καθώς και όλα τα έγγραφα του. Κατόπιν, τον έβαλαν σ' ένα άμαξι και τον μετέφεραν στο υπόγειο ενός σπιτιού, που βρισκόταν δυο περίπου μέρες μα-

κριά από τον πύργο.

Η απαγωγή αυτή έκαμε μεγάλο θόρυβο την εποχή εκείνη. Και το πιο περιεργό στην υπόθεση αυτή είναι ότι ο γερουσιαστής ντε Ρί δεν έπαιξε κανένα εξαιρετικό ρόλο στην πολιτική ζωή του τόπου. Μπορεί μάλιστα να πή κανείς ότι ήταν ένας πρόσωπο μάλλον άσημο. Γιατί, λοιπόν, τον άφηγαν; Μήπως είχε αναμειχθεί σε καμιά συνωμοσία, χωρίς να τ' όξην κανείς και οι αντίπαλοί του ζήτησαν να τον εξαφανίσουν;... Μήπως ο φίληγος αυτός άνθρωπος ήταν πανίσχυρος και επικίνδυνος για το καθεστώς και έκρυβε την πραγματική του ταυτότητα κάτω από μία φαινομενική μακαριότητα, που άγγιζε τα όρια της κωταμάρας;

Κανείς δεν μπορούσε να δώσει μία απάντηση στα ερωτήματα αυτά. Στο μεταξύ όμως, η χωροφυλακή δολοκλήρης της Γαλλίας είχε ανασταταωθεί. Έγιναν προσεκτικές έρευνες σ' όλη την περιφέρεια της Τουραίν, χωρίς όμως ν' ανακαλυφθεί το παραμικρό ίχνος του γερουσιαστή. Πέρασαν τρεις, τέσσερες, έξη μέρες και ο Κλεμάν ντε Ρί εξακολούθησε να υή δίνη σημεία ζωής.

Έλος, ένα πρωί, ο γερουσιαστής, — ο οποίος, στο διάστημα αυτό κόντευε να τρελλαθί από την αγωνία του, φυλακισμένος στο υπόγειο ενός σπιτιού, χωρίς να μπορεί ούτε ο ίδιος να εξηγήσει τα αίτια της απαγωγής του, — έβλε να παρουσιάζονται μπροστά του τρεις άγνωστοι. Τον χαιρέτησαν με μεγάλη ευγένεια και του έπαιαν:

—Είστε ελεύθερος, κύριε γερουσιαστά! Μπορείτε να έπιστρέψετε στην οικογένειά σας... Έτρέματε σέ φυγή τους απαγωγείς σας... Μη ζητήσετε, όμως, να μάθετε ποιοί είμαστε εμείς και γιατί σας άπελευθερώσαμε...

«Ετο, τελείωσε η κωμωδία αυτή. Όσον αφορά τα ελατήρια της απαγωγής αυτής, έγιναν γνωστά μονάχα ύστερ' από πολλά χρόνια και αφού άπασχόλησαν πολλούς ιστορικούς συγγραφείς. Μαθεύτηκε, λοιπόν, ότι ο γερουσιαστής Κλεμάν ντε Ρί είχε κάποτε συνεργασθί με το διαδοχό Φουαί, για ν' αντιδράσουν εναντίον του Ναπολέονος. Μά όταν ο Βοναπάρτης διώρισε το Φουαί διευθυντή της άστυνομίας, έκενος άποφάσισε ν' άπαγάγη το γερουσιαστή και να του κλέψη τα γράμματα που του είχε στείλει άλλοτε, την εποχή που συνωμοτούσανε μαζί εναντίον του Ναπολέονος... Και ο Φουαί, άνθρωπος χωρίς ήθικους περιορισμούς — είναι γνωστό ότι ο Ναπολέων δεν χαιρούσε ποτέ με χειραγρία το Διευθυντή της Άστυνομίας, έπειδη τον περιφρονούσε, άδιόφορο αν αναγνώριζε το άστυνομικό του δαμοδίη!—ο Φουαί, λοιπόν, δεν δίστασε να σκηνοθετήση την άπαγωγή αυτή, προκειμένου να πάρη πίσω τα ένοχοποιητικά έκείνα γράμματα...

Αλλ' η περιπέτεια του δημοσιογράφου Μπέρτολντ Γιάκομπ, θυμίζει περισσότερο μία άλλη άνάλογη ιστορία, σχεδόν πρόσφατη. Πρόκειται για την υπόθεση της άπαγωγής του στρατηγού Κουτιέπωφ, η οποία εξακολούθη από καλύτερα από πυκνό πέπλο μυσ-

τηρίου.

Ο Ρώσος στρατηγός Κουτιέπωφ ήταν ένας από τους καλύτερους έπιτελείς του Βράγγελ, όταν ο τραγικός αυτός στρατιωτικός έδινε ένα άπεληπτομύνο θύναο στην Κριμαία, εναντίον των μπουσεβίκων. Όταν τα ύπολείμματα της Λευκής Στρατιάς άποδιδάσθηκαν στην Καλλιπόλη, στις άρχες του 1920, στον Κουτιέπωφ άνετέθη το δύσκολο έργο ν' ανασυντάξη τ' άτακτα αυτά σπθη και να ήπιμουρήση ένα καινούργιο πειθαρχικό στρατό. Ο Κουτιέπωφ κατώρθωσε, ύστερ' από υπεράνθρωπες προσπάθειες, να φέρη σε πέρας το έργο που του άνεθέσαν. Μά οι κόποι που δεν κατέληξαν σε κανένα θετικό άποτέλεσμα, γιατί ο Βράγγελ, βλέποντας ότι οι μπουσεβίκοι είχαν επικρατήσει όριστικά στη Ρωσία, δίαταξε να διαλυθούν όλα τ' άντεπανστατικά στρατεύματα.

Και ο Κουτιέπωφ έγκαταστάθηκε τότε στο Παρίσι, μαζί με πολλούς άλλους άξιωματικούς του Βράγγελ. Οι περισσότεροι από αυτούς κατώρθωσαν να βρούν μία δουλειά. Όσο για τον Κουτιέπωφ, αυτός έζέουσε με τα περιορισμένα μέσα που του χορηγούσε ο μέγας δούξ Νικόλαος.

Όστόσο, ο στρατηγός δεν έπαυε να πιστεύη σε μία παλινόρθωση των Ρωμανόφ. Σιγά-σιγά, κατώρθωσε, με το πείσμα που τον διέκρινε, να δημιουργήση μία όργανωση, με διακλαδώσεις σ' όλες τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης και της Άμερικής.

(Η συνέχεια εις την σελ. 852)

Ο στρατηγός Κουτιέπωφ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 816)

γονάριες. Τόν πείραζε τὸ θλιμμένο βλέμμα τῆς κ' ἡ σιωπῆ τῆς. Γι' αὐτὸ ἀκούσε μὲ ξεχωριστὴ εὐχαρίστησι, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καί-ρῳ τὴ Μαργαρίτα νὰ τὸ λέη:

—Πατέα, ὁ 'Αντόνιο Μουστίνο ζήτησε νὰ μὲ κἀνὴ γυναίκα του. Μὴν ἀρνηθῆς νὰ δώσης τὴ συγκατάθεσί σου γιὰ τὸ γάμο μου. 'Αγαπῶ πάρα πολὺ τὸν 'Αντόνιο.

Κι' ὁ Ματία δὲν χάλασε τὸ χατήρι τῆς κόρης του. Μὰ αὐτὸς ὁ γάμος δὲν ἔγινε ποτέ. Ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ ὄμορφη Μαργαρίτα δὲν εἶχε καθόλου προίκα, τὴν ἐγκατέλειψε κι' ἐξαφανίστηκε κ' ἡ κόρη τοῦ Ματία πλήρωσε μὲ τὴ σειρά τῆς τὸ φόρο τοῦ αἵματος: Σκοτώθηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοητευσί τῆς. Ἔπειτα τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ἡ γυναίκα τοῦ Ματία. Κι' ὁ γέρο Ναπολιτάνος ἔμεινε μόνος κι' ἔρημος στὸν κόσμο. Δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ζήσῃ στὴ Νάπολι. Φτωχὸς, δυστυχισμένος, ἀνέθηκε στὴν τρίτη θέσι ἐνὸς τραίνου ποὺ πήγαινε στὴ Ρώμη. Διότι τοῦ εἶχε καθίσει μιὰ γρηῃ γυναίκα ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά τῆς ἕνα μωρὸ. Ὁ Ματ' α τ' ἀκούγε ποὺ ἔκλαιγε καὶ σπαρζόταν ἡ καρδιά του.

—Εἶν' ἄρρωστο; τὴ ρώτησε, σκύθοντας πάνω ἀπ' τὸ μωρὸ.

—Ὅχι, ζητάει τὴ μητέρα του. Εἶν' ὄρα νὰ τὸ θηλάσῃ. Θὰ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ τὸ κρατήσετε μιὰ στιγμὴ νὰ πάω νὰ τὴ φωνάξω στὸ διπλανὸ θαγόνι;

Ὁ γέρο Ματία πήρε τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά του. Καὶ ξαφνικὰ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Ὅλ' ἡ ζωὴ του πενοῦσε τώρα σάν κινηματογραφικὴ ταινία ἀπ' τὸ μυαλό του. Θυμόταν τὰ παιδιά του, τὴν εὐχυσμένην ζωὴ του, τὶς στενογαῖριες του κι' ἔκλαιγε κραδώντας τὸ ἴενο παιδί. Δὲν εἶδε τίς δυὸ γυναίκες ποὺ εἶχαν μῆτα στὸ θαγόνι. Δὲν κατάλαθε ποὺ πήραν μὲ φόβο τὸ μωρὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, νομίζοντας ὅτι ἦταν κανένας παράδειος τρελλός. Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἔνοιωσε νὰ πίνεσαι ἡ ἀναπνοὴ του ἀπὸ τὴ λότη καὶ κυλιστικὴ καταγῆ νεκρὸς ἀνάμεσα στὶς ἀποσκευὲς καὶ στὰ καλάθια τῶν ταξειδιωτῶν.

Ὁ Τζιοβάνι Μαλασπίνι εἶχε ἐκδικηθῆ. Εἶχε ξεκληρίσει τὴν οἰκογένεια τοῦ Ματία, τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε κλείσει στὴ φυλακὴ γιὰτὶ δὲν μπορούσε νὰ τοῦ πληρῶσῃ τὰ χρεῖα του, ἀδιαφορῶντας ἂν τὰ παιδιά του θὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δυστυχία.

ΤΖΙΝΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑΝΙ

Η ΠΙΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 843)

καὶ μὲ ἀντικειμενικὸ σκοπὸ τὴν ἐπιναφορὰ τοῦ τσαρικοῦ καθεστώτος στὴ Ρωσία. Ὁ Κουτιέπωφ εἶχε γίνει ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος ἕξοδος τῆς Κομμουνιστικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ «Γκεπεὸ» ἀποφάσισε τότε νὰ τὸν ἀπαγάγῃ;

Μιά μερὰ, πέρασαν πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε, — ὁ στρατηγὸς Κουτιέπωφ, ἐνὸς ἔθβαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του, σ' ἕνα ἔρημο δρόμο, δέχτηκε τὴν ἐπιθεσί μερικῶν ἀγνώστων, ὁ ὁποῖος τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα αὐτοκίνητο καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα μέρος, ποὺ δὲν μπόρεσε μέχρι σήμερὰ νὰ μαθευθῇ. Καὶ ἀπὸ τότε, κανεὶς δὲν κατῴρρωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη τοῦ στρατηγοῦ!...

Πολλοὶ ὑποστηρίζουν ὅτι μετεφέρθη κρυφὰ στὴ Ρωσία καὶ ὅτι δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς κομμουνιστικούς. Τίποτα, ὅμως, τὸ θετικὸ δὲν εἶνε γνωστὸ σχετικὰ μὲ τὴν τύχη τοῦ Κουτιέπωφ. Καὶ ἴσως νὰ χρειαστῇ νὰ περάσουν πολλὰ ἀκόμα χρόνια γιὰ νὰ διευκρινισθῇ τὸ μυστήριον αὐτό.

Η "ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ,"

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 810)

ὅτι ἐνὸς λατρεύει τὰ σπόδα, κάνει γιγαντιστικὴν κι' ἀγαπᾷ τὸ ἴσθαφρο, ὠστὸς, κάνει ὅτι, μὴν μπορεῖ γιὰ νὰ χαλάσῃ, ὅτι κερδίζει ἀπ' αὐτὰ: Κατ'εἶς, πάνε, ξενιζοῦναι καὶ σκοτώνει τὸν ὀργανισμὸ τῆς.

«Καὶ πόρα, γιὰ νὰ ζελοῦσθ ἀπὸ τὸ ἄσθρο μου, θὰ σὰς ἀμολογήσω κατὰ: Εἴμαι βέβαιη ὅτι καμιά Ἀμερικανίδα δὲν θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές μου. Ἡ μύξα, ὅσο τρελλὴ θ' ἀπεινίδησῃ καὶ ἂν εἶνε, ὀστὸς δὲν παύει νὰ εἶνε μύξα. Γι' αὐτὸ ἀποκαταστήσει τὴν ἰδύα τῆς Ἀλέσχης γιὰ τὴν κατάργησι τῆς μύξας τῶν σταυρωτῶν ποδιῶν — τοῦ ἐνὸς ποδιῶ ἠθλαθῆ πένω στ' ἄλλο — μὲ σκοπὸ νὰ συνηθίσουμε τὴν Ἀμερικανίδα νὰ κἀνὴ μόνον ὅτι εἶνε ὠφέλιμο γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τῆς. Κι' ἐλπίζουμε ὅτι θὰ τὸ κατορθώσουμε».

Αὐτὸ εἶνε τὸ «επιστολιδαστὸν» ἄσθρο τῆς «μίσσεσ» «Ἐντυ Γκάλντερ». Ἄς ἐλπίζουμε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ Εὐρωπαικὴ θ' ἀκολουθήσῃ τὶς συμβουλές τῆς, ἀφοῦ καθὼς γράνεται ἡ Ἀμερικανίδες δὲν πρόκειται νὰ ἐρῶσιν καμμιὰ σημασία στὰ λόγια τῆς.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ ΣΑΡΤΟ

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΣΧΑ

Ἦλθε τ' Ἄγιο Πάσχα, θλιθερὴ καρδιά.
Τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» ψάλλουν τὰ παιδιά,
μὲ βοὴ μεγάλη.

Μέσ' ἀπ' τὸν τάφο τους, ἀπ' τὴ μαῦρη γῆ,
τ' ἄσθη καὶ τὰ λούλουδα ἀκούσαν τὴ θοὴ
καὶ ἔμπνοῦνε πάλι.

Ἄπ' τὰ θλέφαρά τους τ' Ἀπριλιοῦ ἡ δροσιά
διώχνει κάθε θύθος κι' ἀποκαμαωσιὰ
καὶ τὰ ξανασταίνει.

Κι' ὁ γοργὸς ὁ ζέφυρος, ὄλος μαργιολιά,
κλέφτει ἀπ' τὰ χειλιάκια του μοσχερὰ φιλιά
καὶ τὴν πλάσι ραίνει.

Μέθυσαν τ' ἀρόνια ἀπὸ τὴ μυρωδιά!
καὶ λαλοῦν—τ' ἀκούεις;—στὰ χλωρὰ κλαδιά
γλυκερὰ τραγουδία...

Ἐορτάζει Ἀνάστασι ὅλη ἡ ἐξοχή,
κι' ἀπ' τὴν εὐθύμα τους λαμπρουν εὐτυχῆ
ὡς καὶ τὰ μαουδιὰ.

Σὺ, φτωγὴ καρδιά μου, διατὶ βαρειά
θλίβεσαι, θαμνέμη, σάν κοιλογῆρὰ,
σ' ἔρμο μαυστηρία;

Διατὶ στοῦ Πλάστου σου τὴν ἀναπνοὴ
δὲν ξαναασπῆνισσαι νάβγῃς στὴ ζωὴ
ποῦνε παληγοῦρι;

Μάνα σου ἡ Φύσι, διές, λαμπροφορεῖ!

Πέτα τὸ μανθὸ σου πλῆον τὸ θαρῶ,
τὴν μελαγχολία!

Ἄνοιξε! λουλούδιε, σάν τὴν πασχαλιὰ
καὶ, σάν τ' ἀδελφάκια σου, τὰ φαιδρὰ πουλιά,
ψάλλε μ' εὐθύμα:

Ἄποιος ὄλο σκύθει θλιθερὰ στὴ γῆ,
θρίσκει μέσ' στοὺς τάφοις τὴν παλῆα σιγῆ,
τὴν παλῆα σκοτιδα.

Ἄποιος κἀμνε Ἀνάστασι, θλίπει στ' ἀψηλὰ,
γιὰ τὴν εὐτυχία του νὰ χαμογελά,
μιὰ καινούργια ἐλπίδα!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Πάει ὁ θοσκὸς εἰς τὸ χορὸ
καὶ θάζει ροχὸ γιορτερὸ
γεμῆτο ἀπὸ στολιδία.

Κάτω στὴ λεῖκα τὴν ψηλῆ,
χορεοῦσιν ὄλοι σάν τρελλοί.
Τρά, λά ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Βαροῦνε τὰ παιχνῆδια.

Κεῖ ποὺ γυρίζει τὸ χορὸ,
δὶν' ἕνα σπρῶξιμο γερὸ
σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

Τὸ κοπελλοῦδι χορευτὸ,
τοῦ λέει: «Παιδί μου, εἶσαι
(κουτό!)

Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ἐἶσαι γεμῆτο ἔρῆλλες».

Σάν ἀστρατὴ ὄλοι πηδοῦν,
χορεοῦνε καὶ τραγουδοῦν,
πετοῦνε τὰ μαντήλια!

Γίνονται κόκκινοι, πυρροί,
καθεὶς ζητᾷ τ' ἰτὴ λυγερῆ,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τὰ κοραλλῆνια γέλια!

—Τοῦ ἀδελφοῦ μου θὰ τὸ πῶ!
—Μυγῆ μου, σὸσά! Σ' ἀγαπῶ!

Γυναίκα θὰ σὲ πάρας.
Κρυφθῆκανε σὲ μιὰ μεριά,
κι' ἀκούγανε ἀπὸ μακρὰ,
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Τρά, λά, ρά, λά, λά, ρά, λά!
Ὁ Γιάννος καὶ ἡ Μάρω...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΠΩΣ ΜΕ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΒΑΛΕΝΤΙΝΟ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 805)

γνώμη ὅτι θὰ γίνετε γρήγορα μεγάλος «ἀστέρης»!.. Θὰ πα-
ξέτε λοιπὸν μαζί μας, στὸ καινούργιον μας φιλμ, στὸ «Βραβεῖο
Καλλοῦνης».

Ἡ ἐμπιστοσύνη τους αὐτὴ μοῦ ἔδωσε ὄλο τὸ θάρρος ποὺ
χρειαζόμουν γιὰ τὴν κινηματογραφικὴ «καρριέρα» μου. Ὅσο
τόρα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, μπορεῖτε νὰ τὸ μαντέψετε πλὴν εὐ-
φίας. Ἐργάστηκα μ' ὅλες τὶς δυνάμεις μου κι' ὅπως ἦταν φυ-
σικὸ, μὲ πρόσεον ἀμέσως στὸ φιλμ ποὺ ἐγύρισον μὲ τὸν Ρο-
δόλφο Βαλεντινοῦ.

Νὰ λοιπὸν γιὰτὶ πιστεύω πὼς κάθε κορτίνα ποὺ δὲν γεννῆ-
θηκε ὄμορφο καὶ ποὺ ἔχει ὄμοια μὲ ἀδάμαστη θέλησι, μπορεῖ
νὰ πετύχῃ στὴ ζωὴ, ὅταν ἐξῆρ νὰ δεῖξῃ ὄλα τὰ χαρίσματά του.

Ἐγὼ αὐτὸ τὸ ξέρω ἕκ πείρας, γιὰτὶ τὸ δοκίμασα.

Μὰ πρέπει νὰ σὰς πῶ, πὼς χρειάζεται ἀκόμη καὶ λίγη τύχη.
Ἄν ὁ Ροδόλφος Βαλεντινοῦ δὲν ἔπαινε δὲν ἦσαν ἀκόμη μιὰ ἀσημῆ χορεῖ-
τρια; Ἐἶχα ὄμοια καὶ λίγη τύχη κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ γίνω σιγά-
σιγά ἕνας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς «ἀστέρης» τοῦ Χόλλυγουντ.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΥΪ